

РЕШЕНИЕ

№ 40427

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5917** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. С., против решение № 000030-3744/08.05.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искането на оспорвация с вх. № М-26-П-740/18.09.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 /двадесет хиляди триста и четиринадесет лева и седемдесет и три стотинки/ лв. по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева.

Обосновават се доводи за нищожност, за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт както и за допуснати съществени нарушения на адм.-производствените правила - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Претендира се отмяна на оспореното решение, вкл. и в с.з. чрез юриск. Б., не се прави искане за присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна - изпълнителният директор на Националната агенция за приходите (НАП) чрез процесуалния си представител юриск. С. в с.з., оспорва жалбата по съображения, изложени по делото. Моли за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от

АПК, за да се произнесе, съобрази следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна-адресат на оспорения индивидуален административен акт в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 28 от ЗХ.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не съществува спор по фактите, които се състоят в следното:

Оспорващото търговско дружество е организатор на хазартни игри с игрални автомати и притежава лиценз за организиране на игри с игрални автомати в обект игрална зала с адрес: [населено място], [улица]. Лицензът е издаден въз основа на решение № 000030-1329/22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП.

С решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила Решение № 000030-2613/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е уважено Искане, вх. № 26-П-429/04.07.2022 г. на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лв.

С Искане за прихващане или възстановяване, вх. № М-26-П-740/18.09.2024 г., депозирано от пълномощника на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД до изпълнителния директор на НАП е поискано заплащане на сумата от 20 314.73 /двадесет хиляди триста и четиринадесет лева и седемдесет и три стотинки/ лв., представляваща лихва за забава за периода 11.05.2021 г. /дата на внасяне на таксата/ до 25.04.2023 г. /дата на връщане на таксата/ върху недължимо внесена и възстановена от НАП с Решение № 000030-2607/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лв.

По така депозираното искане е постановеното оспореното в настоящото съдебно производство решение, с което същото е оставено без уважение. Отказът е мотивиран с неприложимост на способа за преодоляване на непълноти в закон, установен в чл. 46, ал. 2 от ЗНА, тъй като в дейността си по надзор на хазарта, изпълнителният директор на НАП не действа в качеството си на орган по приходите, каквото е изискването на чл. 129, ал. 5 от ДОПК. Посочено е, че производството по установяване на дължимостта и точния размер на неплатените държавни такси, вкл. и тези по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, е различно от производството по чл. 129 от ДОПК. Това производство не се осъществява от орган по приходите и не приключва с Акт за прихващане и възстановяване или с ревизионен акт. То приключва с решение на изпълнителния директор на НАП, в качеството му на регулатор в областта на хазарта по силата на закона. Допълнително се излагат и доводи за липсата на подадено искане за допълване на диспозитива на влязлото в сила Решение № 000030-2613/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП по отношение на лихвите, поради което и последващи претенции на организатора са недопустими.

Въз основа на така безспорно установените факти, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

С оглед обхвата на проверката по чл. 168 от АПК настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по чл. 17, ал. 1, т. 16 от

3X.

В чл. 17 от 3X са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от 3X осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл. 17, ал. 1, т. 16 от 3X изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т. 1-15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Оспореното решение е издадено и в предвидената в закона писмена форма, при спазване на изискванията за съдържание и при липса на нарушения на административно производствените правила, обезпечаващи правилното установяване на релевантните по случая факти.

С оглед мотивите на оспореното решение и доводите, изложени в сезиращата съда жалба следва да се приеме, че спорът е правен и се свежда до правилното прилагане на материалния закон. Разрешаването на този спор налага да се даде отговор на въпроса относно дължимостта на лихви от административния орган при възстановяване на недължимо платени суми от организатор на хазартни игри и приложимия правен ред за това.

Претенцията на за заплащане на лихви произтича от възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 от 3X с Решение № 000030-2607/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП.

Разпоредбата на чл. 76, ал. 4 от 3X регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3 (такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от 3X, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно, редът по ДОПК не е приложим към таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от 3X. Държавната такса по чл. 30, ал. 6 от 3X и съответно претендираната лихва върху нея, не попадат в обхвата на чл. 128, ал. 1 от ДОПК относно вземанията, за които може да се иска прихващане или възстановяване по реда на ДОПК. Съгласно чл. 128, ал. 1 от ДОПК това са недължимо платени или събрани суми от данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване относно данъчното и осигурителното законодателство от НАП.

Държавната такса по чл. 30, ал. 6 от 3X няма характер нито на данък, нито на осигурителна вноска, нито на глоба или имуществена санкция, нито на сума, за която специален закон постановява възстановяване по реда на ДОПК. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, изтъкнато в мотивите на оспореното решение, че при и по повод дейността си по надзор на хазарта, изпълнителният директор не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл. 129 от ДОПК. Същото така производството по чл. 129 от ДОПК приключва с акт

за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е извършено въз основа на решение на изпълнителния директор на НАП, в качеството му орган по надзор на хазарта.

Лихвата по своята същност е обезщетение за вредата, произтичаща от забавеното изпълнение на задължение, имащо за предмет определена сума пари, затова тя се дължи само когато има изрична правна норма относно нейната дължимост или има особено искане от страна на кредитора за нейното заплащане. Искането за заплащане на лихва не е направено от „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД нито с молбата за възстановяване на недължимо платена такса, нито преди постановяване на Решение № 000030-2607/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, с което тази молба е била уважена. Напротив, същото е депозирано след влизане в сила на този административен акт с Искане за прихващане или възстановяване вх. № М-26-П-740/18.09.2024 г. След като жалбоподателят предявява искане за заплащане на лихва върху сумата от 100 000 лева за периода от внасянето ѝ до нейното връщане /11.05.2021 г. до 25.04.2023 г. /, то следва по исков път да установи основанието и размера на своята претенция.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира оспореното решение за законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл. 146 от АПК същото следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100 (сто) лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, 33-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. С., против решение № 000030-3744/08.05.2025 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, с което е оставено без уважение искането на оспорващия с вх. № М-26-П-740/18.09.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 20 314.73 /двадесет хиляди триста и четиринадесет лева и седемдесет и три стотинки/ лв. по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева;

ОСЪЖДА „ПИРИН ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. С. да заплати на Националната агенция за приходите да разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

